

SERESTÉLY ZALÁN

ősz i le sel kedés

ringott felhősebb napon
ringott kis fahéj a habon
szöszös biggyesztés
kávéba zaccozott ajakrés
nem is annyira a helyzet az eső a kinn
nem is e váratlan megidézés
a mindig váratlanul szitáló őszben
és nem is egy abroncsok alá gyűródő
bézs levél mely épp utolsót szösszen

nem is ő és nem is én
két összegyűrt test
a világ vagy alkony ökönyálvégén
és nem is a kufár emlékezet
mely annyi – már-már
elviselhetetlen – idegenben
véli az ismerőst és nem is a sár
melyben az elvegyült por
emlékezne arra
mi sohase volt

ringott felhősebb napon
ringott kis fahéj a habon
s hogy ismerősnek véltem bárkit
éreztem hogy épp csak magányos vagyok nagyon

magamat láttam a szűk kávézóablakon
s a retinán meghajló kép
nem is más mint fagyón

csiszolt levele az őszi képzeletnek
összegyűrt arcom fények terek ajkak
álmaimból kipergett lelencek

tollfosztás

megfeledeztem rólad
amint a market előtt vártál.
kiterjesztése ez – ha nagyobb is a vártnál –
egy másik felejtésnek. tollad

a halál: a halálra éppígy nem emlékszem, nincsen
– tekints el ha a hasonlat bántó is volna –
azaz pontatlan hiszen inkább *róla*.
emlékeimben mint csóré tűzfalak: megfakul az Isten

a titokban végbement csoda

„Az udvar kövére egy méh mozdulatlan
árnyékot vetett.”
Jorge Luis Borges

idegen érkezik a városba.
körüldongjuk-lessük lábai nyomát
találgatjuk a mozdulatot mely hagyta
betűznénk belőle honnét-hovát.

s persze az anyagot – mint ível
a friss mozdulatra. hamufehér
maltere mint mutál-mímél.

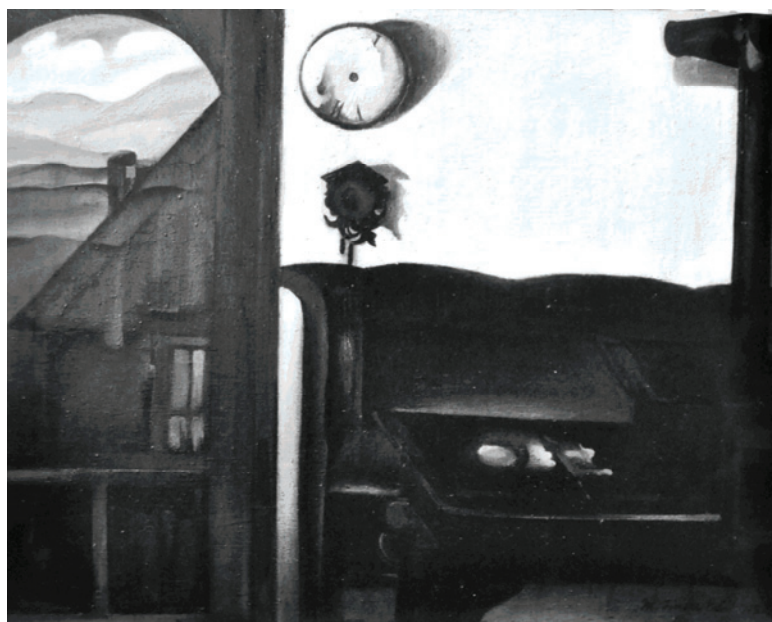
némán figyeljük amint
a csontszáraz homok kitölti
a talp közepébe fúrt sebet.
valaki elejt egy szeget.

a körmök alatt ultramain gépolaj.
koros színész a vonalba sikolt:
Máriám! Marim! szirénák.
fénykűszöb. moraj.

jelek melyek hajszaál híján
ugyan: nem írják meg a történetet.
épp nem pattan el egy kapszula cián.
valaki összegyűr egy kenyérjegyet.

a teraszra lép mint hajdan egy őr
csuklaján számok – pergamen bőr –
talán telefoné. vagy valami más
valaki sziklák közt motoszka: ás.

a nyomok közepén elomolnak
a kis véres homokbástyák némán. hidegen
(ma nincs íze a bornak –
csap pultra valaki)
nyomában kutyák pityergő prostik
egyre sekélyebb nyomokat hagy az idegen

SZÉKELYHIDASAI SZOBÁNK (1976)